

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Ostravě rozhodl samosoudkyní Mgr. Jarmilou Úředníčkovou v právní věci

žalobce: **B. P.**,
státní příslušnost Gruzie,
zastoupen Mgr. Beatou Kaczynskou, advokátkou, sídlem 737 01
Český Těšín, Masarykovy sady 76/18

proti
žalovanému: **Ministerstvo vnitra**,
sídlem 170 34 Praha 7, Nad Štolou 3

o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 4. 10. 2018 č. j. OAM-314/ZA-ZA11-ZA20-2018, ve věci mezinárodní ochrany

takto:

- I. Žaloba se **zamítá**.
- II. Žádný z účastníků **nemá** právo na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění:

1. Žalobci nebyla udělena mezinárodní ochrana podle § 12, § 13, § 14, § 14a a § 14b zákona č. 325/1999 Sb., zákona o azylu, ve znění pozdějších předpisů. Proti v záhlaví označenému rozhodnutí žalovaného podal žalobce v zákonné lhůtě žalobu, kterou následně doplnil, a v níž namítal, že v jeho případě byly splněny podmínky pro udělení azylu podle § 12 písm. b) zákona o azylu. Poukázal na to, že v průběhu správního řízení v rámci pohovoru sdělil správnímu orgánu, že v Gruzii čelil příkořím ze strany policie, a to z důvodu rodinné spřízněnosti se strýcem stejného jména. Popsal, jak byl v Batumi 6 krát zadržen na ulici a odvezen na kontrolu pro držení narkotik. Žalobce vyslovil přesvědčení, že šikanózní jednání ze strany policie, kterému opakovaně v Gruzii čelil, dosahuje intenzity pronásledování ve smyslu § 2 odst. 4 zákona o azylu. Důvod jeho pronásledování pak lze považovat za azylově relevantní ve smyslu § 12 písm. b) zákona o azylu, neboť důvodem pronásledování je v daném případě jeho příslušnost k určité sociální skupině, a to k rodině. Důvodem pronásledování ze strany policie byla totiž skutečnost, že je synovcem muže, který je nositelem stejného jména a příjmení. V návaznosti na to, že žalovaný nehodnotil jeho příslušnost k rodině jako sociální skupině ve smyslu zákona o azylu, se nijak nezabýval ani tím, zda měl problémy s policií právě proto, že je synovcem svého strýce, tj. příčinnou souvislostí mezi újmou, která mu hrozí a příslušností k sociální skupině – rodině. Žalobce proto vytýká žalovanému, že otázku příslušnosti k určité sociální skupině posoudil nesprávně, resp. ji neposoudil vůbec a vzhledem k tomu nezjistil dostatečně skutkový stav ohledně příčinné souvislosti tohoto azylového důvodu s jeho pronásledováním v zemi původu. Na základě nedostatečně zjištěného skutkového stavu pak žalovaný dospěl k nesprávným závěrům ohledně splnění podmínek pro udělení azylu. S ohledem na nedostatky v odůvodnění lze napadené rozhodnutí považovat rovněž za nepřezkoumatelné.
2. Žalovaný v písemném vyjádření navrhl zamítnutí žaloby. Uvedl, že vycházel z dostatečně zjištěného stavu věci. Poukázal na to, že v průběhu správního řízení žalobce jako jediný důvod žádosti sdělil, že ve své vlasti měl problémy kvůli svému jménu a příjmení s tím, že je shodné se jménem jeho strýce, který je po celé Gruzii známý „mafíán“. Policií byl údajně nucen před nimi nadávat na svého strýce a další mafiány. V Gruzii zůstat nemohl, protože měl obavu, že mu policie podstrčí drogy a on půjde do vězení. Z výše uvedeného je dle žalovaného zřejmé, že hodnotil žalobcovy obavy v příčinné souvislosti s jeho rodinou, resp. strýcem, který má být mafiánem. Poznamenal, že dle judikatury Nejvyššího správního soudu lze rodinu považovat za určitou sociální skupinu, avšak rozhodující je existence odůvodněného strachu z pronásledování směřujícího vůči žadateli o azyl. V daném případě však žalobce neprokázal, jak řádně odůvodnil žalovaný v napadeném rozhodnutí, že by byl pronásledován dle § 12 zákona o azylu z taxativně vymezených důvodů a neprokázal ani hrozící vážnou újmu dle § 14a zákona o azylu. Žalovaný konstatoval, že žalobce se s popisovanými problémy s žádostí o pomoc na nikoho neobrátil. V jeho případě proto rozhodně nelze dojít k závěru, že by byla příslušnými gruzínskými orgány odmítnuta ochrana jeho osoby, nebo že by stát nebyl schopen či ochoten mu poskytnout ochranu. Politický systém přitom dával v zemi původu možnost domáhat se ochrany svých práv u státních orgánů, jak plyne ze strany 4 napadeného rozhodnutí. Žalovaný dále uvedl, že reálné pronásledování ve smyslu § 12 zákona o

azyly za asistence státních orgánů žalobci nehrozí a rovněž ani nebezpečí vážné újmy. Skutečnost, že v zemi původu žalobce existují určité problémy v oblasti dodržování zákonů či nižší efektivnost pomoci ze strany policie či soudů, ještě samo o sobě nedokládá, že by se žalobce nemohl domáhat pomoci, či že by mu státní orgány nemohly poskytnout účinnou ochranu. Žalovaný současně odkázal na relevantní judikaturu Nejvyššího správního soudu.

3. Krajský soud přezkoumal žalobou napadené rozhodnutí podle § 65 a následujících zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního, ve znění pozdějších předpisů (dále jen s.ř.s.), v mezích žalobních bodů. Při přezkoumání rozhodnutí vycházel ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době vydání rozhodnutí žalovaným (§ 75 odst. 1 a 2 s.ř.s.) a dospěl k závěru, že žaloba není důvodná. Soud v souladu s ust. § 51 odst. 1 s.ř.s. a rozhodl bez nařízení jednání.
4. Ze správního spisu bylo zjištěno, že řízení o udělení mezinárodní ochrany bylo zahájeno žádostí žalobce ze dne 9. 4. 2018. V žádosti o udělení mezinárodní ochrany, v údajích k podané žádosti a v pohovoru k žádosti o udělení mezinárodní ochrany žalobce sdělil, že je státním občanem Gruzie, nebyl členem žádné politické strany, ani politicky aktivní, je svobodný a bezdětný. V roce 2017 cestoval letecky z Kutaisi do Německa, kde také požádal o mezinárodní ochranu. Na území České republiky přicestoval 9. 4. 2018 v rámci dublinského řízení. Kromě pobytu v Německu žil ještě 3 měsíce v Nizozemí. Měl udělené pouze české vízum. Jako důvod žádosti o mezinárodní ochranu uvedl, že měl v Gruzii potíže kvůli svému jménu a příjmení, které je stejné jako jeho strýce. Co se týče skutkových zjištění z pohovoru k žádosti o udělení mezinárodní ochrany, soud v podrobnostech odkazuje na odůvodnění napadeného rozhodnutí, neboť tam uvedená skutková zjištění jsou správná a korespondují s obsahem správního spisu.
5. Součástí správního spisu jsou rovněž informace shromážděné žalovaným ohledně politické, bezpečnostní situace a stavu dodržování lidských práv v Gruzii. Při posouzení žádosti žalobce žalovaný konkrétně vycházel z Informací MZV ČR č. j. 123496/2017-LPTP, Gruzie, ze dne 2. 1. 2018 a č. j. 123372/2017-LPTP, Gruzie, ze dne 2. 1. 2018 a ze Zprávy Ministerstva zahraničních věcí USA o Dodržování lidských práv v roce 2017: Gruzie, ze dne 20. 4. 2018.
6. V průběhu správního řízení bylo objasněno, že tvrzeným důvodem žádosti žalobce o mezinárodní ochranu jsou problémy žalobce kvůli jeho jménu a příjmení, obava z podstrčení narkotik policií a také obava z následného věznění.
7. Krajský soud předně konstatuje, že jakkoli je smyslem práva azylu poskytnou žadateli ochranu, nejde o ochranu před jakýmkoli negativním jevem v zemi původu; azyl jako právní institut je společně s doplňkovou ochranou jednou z forem mezinárodní ochrany, avšak není univerzálním nástrojem pro poskytování ochrany před bezprávným postihujícím jednotlivce nebo celé skupiny obyvatel. Důvody pro poskytnutí azylu jsou zákonem vymezeny poměrně úzce a nepokrývají celou škálu porušení lidských práv a svobod, která jsou v mezinárodním, tak ve vnitrostátním kontextu uznávána. Institut azylu je aplikovatelný v omezeném rozsahu, a to pouze pro pronásledování ze zákonem uznávaných důvodů, kdy je tímto institutem chráněna toliko nejvlastnější

existence lidské bytosti a práva a svobody s ní spojené, třebaže i další případy vážného porušování ostatních lidských práv se mohou jevit jako natolik závažné, že by na ně taktéž bylo možno nahlížet jako na pronásledování (viz rozsudek Nejvyššího správního soudu č. j. 5 Azs 125/2005-46).

8. Podle ust. § 12 písm. b) zákona o azylu, azyl se cizinci udělí, bude-li v řízení o udělení mezinárodní ochrany zjištěno, že cizinec má odůvodněný strach z pronásledování z důvodu rasy, pohlaví, náboženství, národnosti, příslušnosti k určité sociální skupině nebo pro zastávání určitých politických názorů ve státě, jehož občanství má, nebo v případě, že je osobou bez státního občanství, ve státě jeho posledního trvalého bydliště.
9. Krajský soud ve shodě s žalovaným dospěl k závěru, že u žalobce nelze shledat při návratu do vlasti odůvodněný strach z pronásledování z důvodů ve smyslu ust. § 12 písm. b) zákona o azylu. Výčet důvodů pro udělení azylu vyjmenovaných v § 12 zákona o azylu je taxativní, což znamená, že z jiných důvodů nelze azyl udělit. Uvedl-li žalovaný na straně 4 napadeného rozhodnutí, že v průběhu správního řízení žalobce jako jediný důvod žádosti sdělil, že ve své vlasti měl problémy kvůli jménu a příjmení, které je shodné se jménem a příjmením jeho strýce, který je po celé Gruzii známý „mafíán“ a že byl nucen policií nadávat na svého strýce a další mafiány, a měl obavu, že mu policie podstrčí drogy a půjde do vězení a že rovněž kvůli častým policejním kontrolám si nemohl najít práci, zastává soud názor, že je z uvedeného zřejmé, že žalovaný vycházel z toho, že žalobce opřel důvody žádosti o azyl o jeho příslušnost k určité sociální skupině – k rodině a že žalobcem tvrzené obtíže mají příčinnou souvislost se strýcem žalobce, který má stejné jméno a příjmení jako on. I za situace, kdy na základě tvrzení žalobce je zde dán kauzální nexus mezi příslušností žalobce k rodině, jakožto sociální skupině a tvrzeným příkořím, samo o sobě to ovšem neznámá, že by žalobci měl být bez dalšího udělen azyl ve smyslu § 12 písm. b) zákona o azylu. Žalovaný totiž zcela správně poukázal na to, že žalobce s ohledem na jím uváděné problémy mohl využít ochrany ze strany tamních státních orgánů. Odkázal přitom na výše uvedené podklady, z nichž zcela jednoznačně plyne, že lze podat stížnost na chování policie na generální inspekci policie a že příslušníci policie, kteří spáchají trestný čin, jsou vyšetřováni stejně jako kterýkoliv jiný občan země a že prošetřování probíhá standardně jako v kterékoli jiné zemi. Ze Zprávy Ministerstva zahraničních věcí USA o Dodržování lidských práv v Gruzii ze dne 20. 4. 2018 se podává, že za vymáhání zákonitosti a udržování veřejného pořádku je primárně zodpovědné ministerstvo pro vnitřní věci a státní bezpečnostní služba. V této zprávě se rovněž konstatuje, že civilní orgány prováděly účinnou kontrolu nad těmito institucemi, které mají také interní mechanismy pro vyšetřování a trestání případů porušování lidských práv korupce. Z Informace MZV ČR z 2. 1. 2018, která je podkladem rozhodnutí žalovaného bylo zjištěno, že Zastupitelský úřad v Tbilisi za několik posledních let nezaznamenal žádný případ podstrčení drog či zbraní ze strany policie. Soud souhlasí se závěrem žalovaného, že za situace, kdy se žalobce s popisovanými problémy s žádostí o pomoc na nikoho neobrátil, nelze dojít k závěru, že by mu příslušnými gruzínskými orgány byla odmítnuta ochrana jeho osoby, nebo že by stát nebyl schopen či ochoten žadateli poskytnout ochranu. V daných souvislostech soud odkazuje na rozsudek Nejvyššího správního soudu č. j. 6 Azs 479/2004-41, podle kterého pro to, aby bylo možné shledat absenci ochrany ze strany

státu, musel by stěžovatel vyčerpat reálně dostupné prostředky ochrany, konec citace. Názoru žalovaného, že není možné dospět k závěru, že by žalobce mohl ve vlastní povítkovat odůvodněnou obavu z pronásledování z důvodů uvedených v § 12 písm. b) zákona o azylu, nelze dle názoru soudu nic vytknout.

10. Pro úplnost soud dále uvádí, že žalovaný měl rovněž dostatek podkladů včetně informací od samotného žalobce pro případné rozhodnutí o důvodnosti postupu ve smyslu § 14a zákona o azylu a soud souhlasí s jeho závěrem, že v průběhu správního řízení nebyla zjištěna žádná skutečnost, ze které by vyplývalo, že by žalobce byl v Gruzii v případě návratu vystaven skutečně hrozícímu nebezpečí vážné újmy podle § 14a odst. 1 a odst. 2 písm. b) zákona o azylu. V podrobnostech soud zcela odkazuje na závěry žalovaného uvedené k tomu v napadeném rozhodnutí na straně 6 až 8, neboť se s nimi zcela ztotožňuje.
11. Soud uzavírá, že neshledal vady správního řízení, které předcházely vydání napadeného rozhodnutí. Žalovaný dostatečně zjistil skutkový stav věci, rozhodnutí bylo vydáno v souladu se zákonem. Soud žalobu jako nedůvodnou podle § 78 odst. 7 s.ř.s. zamítl.
11. Podle ust. § 60 odst. 1 s.ř.s. soud nepřiznal žádnému z účastníků právo na náhradu nákladů řízení, neboť žalobce ve věci úspěch neměl a žalovanému prokazatelně v souvislosti s tímto řízením žádné náklady nevznikly.

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě do dvou týdnů ode dne doručení tohoto rozhodnutí. Kasační stížnost se podává ve dvou vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Brno, Moravské náměstí č. 6. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s.ř.s.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Ostrava 29.04.2019

Mgr. Jarmila Úředníčková
samosoudkyně

